

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอน เต้าหู้เหม็นกับหมูพะไล

อาทิตย์ ติเมวลา

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

หลังจากที่หันหลังให้กับ “มูมมาหาชน” ของจิวเฟิ่น (九份老街 จิวเฟิ่น เหล่าเจี้ย) อย่างสะเทือนใจเป็นที่สุด ชาวคณะก็ได้แต่หอบหิ้ว รังไรสติสัมปชัญญะเดินกลับเข้าไปเดินตลาดอีกครั้ง ก่อนจะลาจาก ที่นี้ไปก็นึกขึ้นได้ว่า ไหนๆ ก็มาถึงแหล่งเดินเที่ยวสุดชิคของไต้หวันแล้ว ต้องหาอะไรติดไม้ติดมือกลับไปเป็นของฝากกันสักหน่อย ถ้านึกถึง ไต้หวันเราจะนึกถึงอะไรครับ...แน่นอน งานซาไช่มุกต้องมาแล้วแม่ ตระเวนหาร้านที่พึงใจอยู่ไม่นานก็เจอกับร้านขายแม่เหล็กติดตู้เย็น และของกิฟต์ช้อป ร้านนี้ของเยอะมาก แต่ร้านแคบมาก กลายเป็นว่า ของเยอะกว่าคนชะอีก จะเดินจะเลือกอะไรก็ต้องทำตัวลีบๆ เดี่ยวจะไปกวาดของเขาร่วงลงมาหมด

พูดถึงซาไช่มุก ผลิตรภัณฑ์ที่สื่อถึงซาไช่มุกนี้ก็เยอะมาก หลากหลายรูปแบบ แม่เหล็กมีแน่นอน กระทั่งตุ๊กต้ายังอุตุสำหรับทำออกมาได้นำเอ็นดูจริงๆ ทันใดนั้นเองหางตาก็เหลือบไปเห็นสิ่งหนึ่งที่คาดไม่ถึง ทำให้ถึงนึกไม่ออกนะ มันเหมือนเส้นผมบังภูเขา ถ้าพูดถึงไต้หวันก็ต้องนึกถึง “เต้าหู้เหม็น” (臭豆腐 ไชว์ไต่วฝู) สิ แล้วก็นะ ซาไช่มุกกว่า อัศจรรย์แล้ว มีของที่ระลึกเป็นเต้าหู้เหม็นได้ไปอีก ! ของแม่สุก อย่างอื่นคือไม่น่าสนใจไปเลย จนสุดท้ายก็ได้แม่เหล็กติดตู้เย็นรูปเต้าหู้เหม็นมาหนึ่งหน่วย รู้สึกภาคภูมิใจมาก ถ้ามว่าถ้าเอาให้ใครดูจะรู้ใหม่ว่านี่

คือรูปอะไร บอกได้เลยว่าไม่มีใครรู้หรอก เพราะมันเป็นก้อนเหลี่ยมๆ เหมือนซูบหมูก้อนนั้น...ตอนนี้เดอะแก๊งของเราที่จัดกระจายกันไปตามร้านต่างๆ เพื่อเสาะหาของขวัญของฝากที่ดีที่สุดกัน พอถึงเวลานี้ก็นัดแนะว่าไปรวมกันที่ทางออก

พาหนะที่จะพาเรากลับเข้าเมืองได้ก็คือรถบัสนั่นเอง ขามาว่า ลุ้นแล้ว ขากลับลุ้นยิ่งกว่า เพราะรถสายที่จะเข้าเมืองแบบตรงยาวไปเลยมีแค่สายเดียว แล้วดูนั่นสิ คนต่อคิวกันยิ่งกว่าแจกของฟรีซะอีก ฝนเริ่มเท ฟ้าเริ่มมืด บรรยากาศมันช่างสุดยอดไปเลย ระหว่างรอก็มีอาการขลุกขลักเล็กน้อยถึงปานกลาง เพราะแถวที่ยืนๆ กันอยู่นี้เชื่อว่าเกิน 90% ไม่รู้ว่าตัวเองยืนถูกตำแหน่งหรือเปล่า การชิตีดีดีเส้นบนพื้นถนนก็มีอย่างหลากหลาย แต่น่าจะหลากหลายไป แล้วสวรรค์ก็ไม่ปล่อยให้หนักท้องเที่ยวยั้งนาน ปราบฏกรบัสปริศนาคันหนึ่งเข้ามาเทียบท่า พยายามลองอ่านที่ป้ายบนรถดู สรุป ยืนผิดที่กันทั้งแถวเลยจ้า เอาละ ไม่เป็นไร เรายังมีเวลาอีกทั้งคืนนะ (ฮึก) สถานการณ์ ณ ตอนนั้นตึงเครียดพอสมควร ชาวต่างชาติอื่นๆ ก็พยายามจะถามเราว่าตรงนี่คือยี่นรถเข้าเมืองใช่ใหม่อ๊ะ เราเองก็พยายามจะถามคนอื่นอยู่เหมือนกัน แล้วสวรรค์ก็ส่งรถบัสคันที่ใช่ในเวลาที่เราได้สอบถามพนักงานแล้วคิดว่าใช่ ต้องใช่แน่ๆ ดูออกเลยว่าผู้คนบริเวณนั้น

คือคิดเหมือนกันว่า “ฉันต้องได้ไป” แต่เสียใจจัง ฉันขึ้นมากันครบแล้ว ได้ที่นั่งชะทำรถสุดเลยที่จำ พอรอดเต็มแล้วก็ได้เวลากลับที่พักกันสัก ที่วันอันยาวนานก็กำลังจะจบลง แล้วทุกคนก็ตัดสินใจถอดปลั๊กตัวเองนอนสลบกันทั้งคันรถเหมือนโดนลมแก๊สยังไยยังงั้น

เช้าวันรุ่งขึ้นตารางท่องเที่ยวของคณะเดินทางก็ยังไม่เสื่อมคลาย แน่นเหมือนจะไม่มาที่นี้กันอีก แน่นจนบางคนเริ่มงอแงแล้ว เราเริ่มเช้าวันใหม่ด้วยการแสวงหาร้านอาหารเช้าเจ้าดังที่ใครต่อใครก็ต้องบอกกันปากต่อปาก ร้านชื่อว่า **金峰魯肉飯** (จินเฟิง หลูเหวฟาน) โดดเด่นเรื่องข้าวหน้าเนื้อพะโล้ต่างๆ แต่สิ่งหนึ่งที่รู้สึกได้เวลามาเที่ยวได้วันก็คือ ทำไมเหมือนเรดาร์หรือเนวิเกเตอร์นำทางในสมอ่งซำรุ๊ดใช้การไม่ได้ชั่วขณะ อย่างร้านข้าวร้านนี้เดินวนเวียนๆ หากันอยู่สักพักก็ไม่เจอ ไล่เราก็กพยายามจะช่วยเหลือเพื่อนเท่าที่จะทำได้ กลายเป็นว่าหลงทิศหลงทางไปหมด ความจำก็เลอะเลือน ที่พักที่พักมา 2-3 วันนี้ก็ยังจำทางเดินกลับไม่ได้ ให้ตายเถอะ... สุดท้ายก็มาถึงจนได้ สภากร้านต้องบอกว่าไม่ได้โดดเด่นสะดุดตาอะไรเลย อยู่มุมตึกเลยนะ แต่ไม่เป็นที่สังเกตเห็นเท่าไร บ้ายร้านก็ออกจะใหญ่โต (เฮ้ หรือจะเพราะว่าเรดาร์เราเสียนะ) ร้านเขาคนเยอะจริงอะไรจริง มีพื้นที่ที่นั่งกินเป็นพื้นที่รูปทรงตัวแอล (L) อาจจะเพราะว่าคนแน่นก็เลยทำให้ร้านดูเล็กไปถนัดตา ผลก็คือได้โต๊ะแถวๆ ทางเดินเข้าไปหลังครัวโน้นแน่ะ พอแล่นดิ่งได้ก็ต้องเริ่มสั่งอาหารกัน เป็นหน้าที่ของเราในการสื่อสารอีกตามเคย เขามีเมนูภาษาอังกฤษให้นะ แถมน่าจะป้อนให้อีกภาษาด้วยเฮ้อ แต่เวลาจะสั่งต้องจดลงในกระดาษขอเดอรที่มีแต่ภาษาจีนล้วน (หัวเราะ) แน่นจน ที่นี้โดดเด่นเรื่องหมูพะโล้ ทุกคนก็เลยบรรเลงสั่งกันแต่ข้าวหน้าหมูพะโล้มาเป็นจานหลัก สามารถเลือกได้ว่าจะเอาขนาดไหน 大 (ต้า - ใหญ่) 中 (จง - กลาง) 小 (เสี่ยว - เล็ก) ราคาลดหลั่นกันไป

นอกจากเนื้อพะโล้ก็จะมีพวกน้ำแกงหรือก๋วยเตี๋ยวต่างๆ ที่เป็นที่ยืนชื่อ แล้วก็ยังมีหน่วยกล้าตายสั่งซุ๊ปอะไรสักอย่างมาลองกินเป็นจานกลาง ก็ตามสไตล์คนจีนเนาะ เสียงจะลั่นๆ นิดหนึ่ง ทำอะไรรวดเร็วเพ็งยื่นออเดอรไปหมอบๆ เจ็บคนหนึ่งก็พุ่งตัวเอามาเสิร์ฟแล้ว จำกันได้ไหมว่าเมื่อตอนก่อนๆ หน้านั้นเราได้ลองกินข้าวหน้าหมูพะโล้ที่ตลาดกลางคืนกันไปแล้วครั้งหนึ่ง (สามารถหาอ่านย้อนหลังได้ในฉบับเดือนกันยายน 2563 นะครับ) แต่ก็ต้องยอมรับว่าของร้านนี้เขาดีจริง หลายคนมอบให้ร้านนี้เป็น “ที่สุด” หมูพะโล้เป็นเนื้อติดมัน คล้ายๆ หมูสามชั้นแต่ไม่ใช่มัน แล้วก็นุ่มมาก ละลายในปากเวอร์ น้ำพะโล้ที่ซึมซาบในเนื้อหมูก็คือเข้มข้นกำลังดี ถ้วยชามอาจจะมันๆ ไปนิด

หนึ่งแต่รสชาติอาหารก็นัวมาก แนะนำว่าให้สั่งชามใหญ่มาเลย เพราะต่อให้ใหญ่แค่ไหนก็ยังไม่สาแก่ใจอยู่ดี ถ้ามันแต่ส่งวนทำที่สั่งชามเล็กมา บอกเลย พลาด... หลังจากที่ได้มีต่อกับอาหารชั้นเลิศกันไปแล้วก็ใช้เวลาเข้าสู่โลกของความจริงว่าเรามีภารกิจอื่นต้องทำ จะมาลากยาวอยู่ที่นี้ที่เดียวไม่ได้ จังหะคิดเงินก็ตลกมาก เจ็บคนหนึ่งเดินมาคิดเงินที่โต๊ะ หน่วยล่ามก็ตีตมศักดิ์ก็ฟังไม่ทันไปหลายรอบ ระหว่างที่กำลังรวบรวมเงินจากหลายๆ มือมารวมกันก็เกิดอาการเมาเหี้ยม นิ่งสับสนกันอยู่ มองหน้าเจ็แกอยู่ย่นสองน่าน จนเจ็เขาคงจะรำคาญแล้วฉันจะได้ไปบริการโต๊ะอื่นต่อ แกเลยอาสาเข้ามาจัดการให้ ไล่ดูเงินในมือแต่ละคน แล้วโยกสลบอย่างคล่องแคล่วราวกับว่าเงินนี้เป็นของแกมาก่อน (คือจริงๆ พวกแกมันโง่เอง) จนครบจำนวน พวกคนไทยที่ไม่เจ็ริญอย่างเราเลยถึงกับต้องปรบมือให้ และทำให้ได้เห็นรอยยิ้มแจ่มจางๆ บนใบหน้าของเจ็มือไวคนนี้

Small Tips

คนค้าคนขายของในไต้หวันค่อนข้างเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยวมาก คือไม่ค่อยจะมีอาการเหวี่ยงใส่หรือเอือมเวลาที่คุณไม่รู้เรื่อง และเป็นจีนพัฒนาแล้วในแบบที่ค่อนข้าง international พูดจีนไม่ได้ สาดภาษาอังกฤษไปก็พร้อมสู้ถึงแม้ว่าภายนอกอาจจะดูหน้าตาไม่ค่อยรับแขก พร้อมบวงพร้อมรับประทานศิระะอยู่ตลอดเวลา แต่พอได้สื่อสารพูดคุยกันก็ไม่ใช่ออย่างที่เราเห็น ร้านอาหารข้างทางที่อ่อยๆ อาจจะไม่ได้เอี่ยมอ่องสวยงาม บางร้านดูดูเพราะพื้นที่แคบถ้ารับตรงนี้ได้ก็จะเที่ยวไต้หวันอย่างเข้าใจ และสนุกมากขึ้นไปอีก